

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Gminy W.

przeciwko M. spółce z o.o w W.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego M. spółki z o.o. w W.

przeciwko Gminie W.

o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego - powoda wzajemnego na rzecz powódki - pozwanej wzajemnie kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący

wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany M. spółka z o.o. z siedzibą w W. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 stycznia 2016 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Zagadnienie prawne powinno być powiązane z konkretnym lub konkretnymi przepisami prawa wypełniającymi podstawy kasacyjne wniesionej skargi kasacyjnej i dotyczyć problemów związanymi z ich wykładnią lub zastosowaniem. Przedstawienia na czym polegają problemy prawne, wskazania różnych wchodzących w rachubę sposobów ich rozwiązania oraz wykazania z jakich przyczyn przyjęcie określonego sposobu ich rozwiązania nie jest możliwe ze względu na brak orzecznictwa sądowego lub wypowiedzi w piśmiennictwie prawniczym albo sprzeczność tych wypowiedzi odnoszących się do wskazanych zagadnień prawnych. Powyższych wymagań nie spełnił skarżący. Dla

przyjęcia skargi kasacyjnej z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie jest bowiem wystarczające jedynie wyeksponowanie zagadnień prawnych. Na skarżącym spoczywa bowiem obowiązek nie tylko ujęcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, ale również uzasadnienia dostrzeganych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Dodać należy, iż za taką oceną przemawiała także wadliwa konstrukcja podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. polegająca na błędnym utożsamieniu dwóch postaci naruszenia prawa materialnego, tj. przez jego błędną wykładnię i wadliwe zastosowanie, przez posłużenie się pozbawionym znaczenia zwrotem „w szczególności” oraz łącznym - w ramach jednego zarzutu - wskazaniu wielu przepisów prawa materialnego: „art. 65 § 1-2 k.c., art. 627 k.c., art. 637 § 2 k.c., art. 560 § 1 k.c., w zw. z art. 638 k.c. oraz art. 4 pkt lit. e) PZP”. Również druga podstawa skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. została sformułowana przez łączne wskazanie naruszonych przepisów: art. 227, 231, 232, 233 § 1, jak również art. 328 § 2 k.c.

Ponadto skarżący wskazał w skardze, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia potrzebą wykładni wskazanych w petitum skargi kasacyjnej przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania. Taka treść skargi może sugerować, że skarżący powołał się także na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W takim jednak przypadku należy wykazać, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Również tych wymagań nie spełnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono, na wniosek powódki - pozwanej wzajemnej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 21 w zw. z § 15 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).